

Sygn. akt III AUa 391/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 kwietnia 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSA Jolanta Hawryszko (spr.)
Sędziowie:	SSA Anna Polak SSA Barbara Białecka
Protokolant	St. sekr. sąd. Elżbieta Kamińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 kwietnia 2019 r. w S.

sprawy W. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o przeliczenie emerytury

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp.

z dnia 20 czerwca 2018 r., sygn. akt VI U 330/18

oddala apelację.

SSA Anna Polak	SSA Jolanta Hawryszko	SSA Barbara Białecka
----------------	-----------------------	----------------------

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. decyzją z 12.02.2018 r. odmówił ubezpieczonej W. Z. prawa do emerytury z art. 27 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Ubezpieczona złożyła odwołanie od w/w decyzji uzasadniając, że będąc na emeryturze wcześniejszej przepracowała 30 miesięcy, zatem wysokość emerytury powinna zostać ustalona ponownie.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu wskazał, iż przepis będący podstawą żądania ubezpieczonej tj. art. 53 ust. 3 ustawy emerytalnej dotyczy osób, które nabywają prawo do emerytury na podstawie art. 27 ustawy emerytalnej, a zatem urodziły się przed dniem 1.01.1949 r. Natomiast ubezpieczona

urodziła się po tej dacie. Ponadto ubezpieczona skorzystała z możliwości przeliczenia emerytury z uwzględnieniem „nowej” kwoty bazowej w oparciu o przepis art. 110 ustawy emerytalnej. Dlatego też jej odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 20.06.2018 r. zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił wysokość emerytury na kwotę 3.465, 58 zł od 1.01.2018 r.

Sąd Okręgowy ustalił, że W. Z., ur. (...) na mocy decyzji Zakładu z 4.06.2009 r. otrzymała prawo do wcześniejszej emerytury od 1.05.2009 r. na podstawie art. 29 w związku z art. 46 ustawy emerytalnej. Do ustalenia wysokości emerytury przyjęto wynagrodzenia za lata 1999/2008. Organ rentowy przeliczał świadczenia przez uwzględnienie do stażu pracy dalszych okresów przypadających po przyznaniu emerytury. Ubezpieczona po przyznaniu wcześniejszej emerytury przepracowała 30 miesięcy.

Decyzją z 19.12.2014 r. organ rentowy dokonał przeliczenia emerytury na podstawie art. 110 ustawy emerytalnej, przyjmując nową kwotę bazową obowiązującą w dacie złożenia wniosku o przeliczenie oraz wynagrodzenia z lat 2004/2013.

Ubezpieczona 30.10.2014 r. wystąpiła z wnioskiem o przyznanie emerytury w związku osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego. Decyzją z 13.04.2015 r. organ przyznał ubezpieczonej emeryturę w kwocie zaliczkowej na podstawie art. 24 ustawy emerytalnej od 1.10.2014 r. Emerytura ustalona tą decyzją okazała się mniej korzystna i uległa zawieszeniu.

Decyzją z 28.04.2015 r. organ dokonał rozliczenia zaliczki poczynając od dnia przyznania emerytury tj. od 1.10.2014 r. Wysokość emerytury nie uległa zmianie. Nadal wypłacane jest świadczenie dotychczas pobierane.

Ubezpieczona 26.01.2018 r. wystąpiła z wnioskiem o przeliczenie emerytury na podstawie art. 53 ust. 3 i 4 ustawy emerytalnej w związku z przepracowaniem 30 miesięcy po przyznaniu emerytury. Hipotetyczna wysokość świadczenia ubezpieczonej przeliczonego z uwagi na przepracowanie ponad 30 miesięcy po przyznaniu prawa do emerytury wcześniejszej wynosi 3.465,58 zł.

Sąd Okręgowy uwzględnił odwołanie i stwierdził, że do rozstrzygnięcia przedstawiona została kwestia prawna, czy do przyznanej emerytury można zastosować nową kwotę bazową, albowiem po przyznaniu emerytury przepracowała ona ponad 30 miesięcy i podlegała w związku z tym ubezpieczeniom społecznym.

Zgodnie z art. 53 ust. 1 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2017 poz. 1383 ze zm.- ustawa emerytalna) emerytura wynosi:

- 1) 24% kwoty bazowej, o której mowa w art. 19, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4, oraz
- 2) po 1,3% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych,
- 3) po 0,7% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych - z uwzględnieniem art. 55. 2.

Przy obliczaniu emerytury okresy, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, ustala się z uwzględnieniem pełnych miesięcy.

W myśl ust. 3 emeryturę, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru świadczenia, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2, oblicza się od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru, a następnie emeryturę podwyższa się w ramach waloryzacji przypadających do dnia nabycia uprawnień do emerytury.

Zgodnie z ust. 4 przepisu ust. 3 nie stosuje się, jeżeli zainteresowany po nabyciu uprawnień do świadczenia, którego podstawę wymiaru wskazał za podstawę wymiaru emerytury, podlegał co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym.

Natomiast ust. 5 wskazuje, iż przepisy ust. 3 i 4 stosuje się odpowiednio, jeżeli podstawę wymiaru emerytury stanowi podstawa wymiaru emerytury przyjętej do obliczenia świadczenia przedemerytalnego.

Zgodnie zaś z art. 27 ust. 1 ustawy, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1.01.1949 roku przysługuje emerytura, jeśli spełnili łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnęli wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla kobiet,
- 2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z 16.06.2016 r., III AUa 19/16 wskazał, iż osoba urodzona po 31 grudnia 1948 r., a przed 1 stycznia 1969 r., która uzyskała prawo do wcześniejszej emerytury (art. 46 w zw. z art. 29 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych) i nie spełnia przesłanek do obliczenia emerytury mieszanej (art. 183 ustawy emerytalnej) może ubiegać się o ustalenie na nowo podstawy wymiaru emerytury po uzyskaniu powszechnego wieku emerytalnego na zasadach określonych w art. 53 ust. 4 ustawy emerytalnej, o ile podlegała ubezpieczeniu społecznemu przez okres co najmniej 30 miesięcy. Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z 4.01.2017 r., III AUa 227/16 stanowisko to podzielił i stwierdził, iż przepis art. 53 zamieszczony jest w rozdziale 4. Zatytułowany: „Ustalanie wysokości emerytur, o których mowa w art. 27-50e”, a emerytura, o której mowa w art. 46 ust. 1 ustawy emerytalnej, mieści się w tym przedziale. Zatem, brak racjonalnego uzasadnienia, dla którego powyższy przepis miałby znaleźć zastosowanie jedynie w przypadku ubezpieczonych urodzonych przed datą 1 stycznia 1949 roku, albowiem nie wynika to z żadnego przepisu ustawy emerytalnej, a w szczególności z tytułu rozdziału 4 działu II tej ustawy.

Również w doktrynie podkreśla się, że przepisy art. 53 ustalającego taką formułę wymiaru emerytury mają zastosowanie nie tylko do ubezpieczonych urodzonych przed 1 stycznia 1949 r., ale również do ubezpieczonych urodzonych po 31 grudnia 1948, którzy do 31 grudnia 2008 r. spełnili warunki nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, do wcześniejszej emerytury (tak I. Jędrasik - Jankowska, K. Jankowska, w: Prawo do emerytury. Komentarz do ustaw wraz z orzecnictwem. Komentarz do dz. II, Roz. 4, art. 53 wyd. Lexis Nexis),

W ocenie Sądu Okręgowego, organ zatem dokonał wadliwej wykładni art. 53 ust. 4 ustawy przyjmując, iż przepis ten ma zastosowanie wyłącznie do osób urodzonych przed 1.01.1949 roku. Analogiczne stanowisko zajął Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z 20 lutego 2018 r., sygn. akt III AUa 735/17.

Przechodząc z kolei argumentacji organu, że ubezpieczona skorzystała z możliwości przeliczenia emerytury z uwzględnieniem "nowe" kwoty bazowej w oparciu o przepis art. 110 ustawy emerytalnej, Sąd I instancji wskazał, że Sąd Najwyższy w postanowieniu z 20.03.2009 r., I UZP 7/08, LEX nr 658174 zwrócił uwagę, że przepisy art. 53 i 110 są od siebie niezależne i nie jest możliwe ich jednoczesne zastosowanie, gdyż art. 53 dotyczy sytuacji, gdy podstawa wymiaru jest już ustalona i przyjmuje się ją z poprzedniej emerytury, zaś przeliczenie podstawy wymiaru z art. 110 odnosi się wyłącznie do emerytury już przyznanej, a nie dopiero ustalanej. Przy czym odrębność obu przepisów nie oznacza, że w konkretnym stanie faktycznym nie będą one mogły zostać odpowiednio wykorzystane - art. 110 do przeliczenia podstawy wymiaru pierwotnej (np. wcześniejszej) emerytury, a art. 53 ust. 4 do ustalenia wysokości nowej emerytury (tj. uwzględnienia kwoty bazowej w części socjalnej świadczenia z dnia złożenia wniosku o emeryturę w wieku powszechnym). Stanowisko to zostało zaakceptowane w judykaturze; zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 1.06.2010 r., II UK 397/09, LEX nr 611419 i z 10.08.2010 r., I UK 21/10, LEX nr 653660 oraz wyroki Sądów Apelacyjnych: we Wrocławiu z 23.02.2012 r., III AUa 1781/11, LEX nr 1238754; w Krakowie z 27.03.2013 r., III AUa 1331/12, LEX nr 1298940 i w Łodzi z 15.10.2013 r., III AUa 36/13, LEX nr 1383462). Sąd I instancji wskazał, że organ rentowy ustalił hipotetyczną wysokość świadczenia ubezpieczonej przeliczonego z uwagi na przepracowanie ponad 30 miesięcy po przyznaniu prawa do emerytury w wieku obniżonym w kwocie 3.465,58 zł miesięcznie. Ubezpieczona nie kwestionowała tej okoliczności, a Sąd Okręgowy z urzędu nie znalazł nieprawidłowości w przedstawionym wyliczeniu. Zatem zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił ubezpieczonej emeryturę w wysokości 3.465,58 zł począwszy od 1 stycznia 2018 r. (art. 133 ust 1. ustawy emerytalnej).

Apelację od wyroku złożył organ rentowy, zarzucając:

- naruszenie art. 46 ust. 1, art. 46 ust. 2 art. 53 ust. 3 , art. 53 ust. 4, art. 183 ust. 1, art. 183 ust. 5 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j.t. Dz.U. z 2017 r. poz.1383 ze zm.) przez przyjęcie, że ubezpieczona, która uzyskała uprawnienie do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym (do wcześniejszej emerytury) od roku 2009 oraz prawo do emerytury w związku z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego w roku 2014, w roku 2018 uzyskuje prawo do przeliczenia emerytury z tytułu podlegania co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym (art. 53 ust.4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych) po nabyciu uprawnień do świadczenia. Organ wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie odwołania. W uzasadnieniu argumentował, że ubezpieczona powszechny wiek emerytalny w wymiarze lat 60 osiągnęła 5.10.2013 r. Emeryturę jednak pobiera od roku 2009 na podstawie art. 29 i art. 46 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Po osiągnięciu wieku emerytalnego uzyskała prawo do emerytury w wieku powszechnym, o którym mowa w art. 24 ustawy (emerytura ustalana według zasad określonych w art. 25 ustawy), czyli emerytury w całości ustalonej w systemie zdefiniowanej składki emerytalnej. Tym samym zgodnie z regulacją art.183 ust.1 ustawy, skoro ubezpieczona nabyła prawo do emerytury wcześniejszej (w trybie art.46 ustawy), to nie jest uprawniona do emerytury mieszanej (warianty art. 183 ust.1 -5 ustawy), bo art. 183 ust.1 ustawy wyłącza osoby pobierające emeryturę wcześniejszą na podstawie art. 46 ustawy z prawa do ustalenia emerytury mieszanej na podstawie art. 183 ustawy. Ponieważ ubezpieczona od 2009 r. pobierała emeryturę przyznaną w trybie art. 29 w związku z art. 46, czyli tzw. emeryturę wcześniejszą - w obniżonym wieku emerytalnym, zgodnie z zapisem art. 183 ust. 1 ustawy jest wyłączona z regulacji ust. 5, a zatem nabywa wobec wniosku z października 2014 r. prawo do emerytury w całości ustalonej w systemie zdefiniowanej składki emerytalnej tj.. w trybie art.24 ustawy, której wysokość ustala się według zasad wskazanych w art. 25 ustawy. Brak jest zatem możliwości przeliczenia zgodnie z zasadą art. 53 ust. 4 ustawy, wysokości emerytury przyznanej w roku 2014 (z tytułu osiągnięcia przez Ubezpieczoną powszechnego wieku emerytalnego), gdyż nie jest ona ustalana według wzoru wynikającego z art. 53 ustawy, a zatem nie jest ona uzależniona w swej wysokości od kwoty bazowej oraz ilości okresów składkowych i nieskładkowych. Tymczasem emerytura w systemie zdefiniowanej składki emerytalnej ustalana jest jedynie na podstawie zwaloryzowanej składki na koncie emerytalnym oraz zwaloryzowanego kapitału początkowego (art. 25 ustawy). Przejście na system zdefiniowanej składki uniemożliwia przeliczenie, w myśl starych zasad (art.53 ust.4 ustawy), poprzez uwzględnienie nowej kwoty bazowej. (24%). Skoro ubezpieczona nie uzyskała prawa do emerytury w wieku powszechnym w trybie art. 27 ustawy, brak jest możliwości przeliczenia emerytury zgodnie z zasadami działu II rozdziału 4. ustawy. Z uwagi na to, że Ubezpieczona uzyskała w roku 2014 prawo do emerytury, na wysokość której nie mają wpływu okresy składkowe i nieskładkowe, to tym samym fakt podlegania ubezpieczeniu przez okres co najmniej 30 miesięcy po nabyciu prawa do świadczenia emerytalnego pozostaje w analizowanej sprawie bez wpływu na wysokość świadczenia.

Sąd Apelacyjny rozważył sprawę i uznał, że apelacja organu jest niezasadna.

Zarzuty apelacji sprowadzają się do interpretacji prawa materialnego w zakresie ustalania, a następnie przeliczania emerytury w wieku powszechnym, w odniesieniu do osób, które urodziły się po 1.01.1949 r. i korzystały z prawa do emerytury tzw. wcześniejszej. Organ przedstawia własną interpretację prawa – ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tj. art. 29 w zw. z art. 46, art. 24 ust. 1, art. 27, odmienną od tej dokonanej przez Sądu I instancji, znajdującej zresztą oparcie w licznych orzecznictwie, do którego Sąd się odwołał. Sąd Apelacyjny nie zgadza się ze stanowiskiem organu.

Systematyzując przepisy należy przypomnieć, że odmienne zasady nabycia prawa do emerytury obowiązują ubezpieczonych urodzonych przed 1.01.1949 r. (rozdział 2. art. 27-45) i ubezpieczonych urodzonych po 31.12.1948 r. (rozdział 1. art. 24-26c), a dodatkowo szczególne przepisy regulują emeryturę dla niektórych ubezpieczonych urodzonych pod 31.12.1948 r. a przed 1.01.1969 r. (rozdział 3. art. 46-50).

Zgodnie z art. 27, regulującym podstawy nabycia prawa, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r. przysługuje emerytura, jeżeli spełnili łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnęli wiek emerytalny wynoszący co najmniej 60 lat dla kobiet i co najmniej 65 lat dla mężczyzn;
- 2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, z zastrzeżeniem art. 27a.

Zgodnie z art. 29 dotyczącym wcześniejszego przejścia na emeryturę, ust. 1. Ubezpieczeni urodzeni przed dniem 1 stycznia 1949 r., którzy nie osiągnęli wieku emerytalnego określonego w art. 27 pkt 1, mogą przejść na emeryturę: 1) kobieta - po osiągnięciu wieku 55 lat, jeżeli ma co najmniej 30-letni okres składkowy i nieskładkowy albo jeżeli ma co najmniej 20-letni okres składkowy i nieskładkowy oraz została uznana za całkowicie niezdolną do pracy; (...)

W nawiązaniu do art. 29, w myśl art. 46 ust. 1. prawo do emerytury na warunkach określonych w art. 29, 32, 33 i 39 przysługuje również ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. a przed dniem 1 stycznia 1969 r., jeżeli spełniają łącznie następujące warunki:

- 1) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa;
- 2) warunki do uzyskania emerytury określone w tych przepisach spełnią do dnia 31 grudnia 2008 r.

Wreszcie art. 24, regulujący podstawy nabycia prawa, stanowi w ust. 1. - ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego wynoszącego co najmniej 60 lat dla kobiet i co najmniej 65 lat dla mężczyzn, z zastrzeżeniem art. 46, 47, 50, 50a, 50e i 184.

Z przedstawionych regulacji prawnych wynika, że ubezpieczeni urodzeni po 31.12.1948 r. co do zasady nabywają prawo do emerytury powszechnej w nowym systemie, tzw. składki zdefiniowanej, która jest obliczana w myśl art. 25 ustawy, z podstawy stanowiącej kwotę składek na ubezpieczenie emerytalne. Ubezpieczeni urodzeni po 31.12.1948 r., na podstawie przepisów szczególnych, mogli jednak wcześniej przejść na emeryturę, przed ukończeniem powszechnego wieku emerytalnego, na warunkach wskazanych w art. 29, a to na podstawie art. 46 ust. 1. W takim przypadku wysokość ich świadczenia/ wcześniejszej emerytury ustalana była na podstawie przepisów Rozdziału 4. ustawy: Ustalanie wysokości emerytur, o których mowa w art. 27 – 50e., tj. wg art. 51- 56, w tym budzący wątpliwości w sprawie art. 53. Należy zauważyć, że w sytuacji, gdy ubezpieczony urodzony po 31.12.1948 r. kończył powszechny wiek emerytalny, mógł wystąpić o ustalenie i przyznanie emerytury w wieku powszechnym. W takiej sytuacji mógł nabyć prawo do emerytury jedynie w nowym systemie, tzw. składki zdefiniowanej, na podstawie art. 24 ustawy. Jego sytuacja prawna jednak skomplikuje się, w razie wyliczenia emerytury, w systemie składki zdefiniowanej, w wysokości niższej niż dotychczasowe świadczenie. Organ wtedy oczywiście nie podejmuje wypłaty tego świadczenia, bo tego nie nakazuje żaden przepis prawa, lecz wypłaca dotychczasowe świadczenie, które jest kwotowo korzystniejsze, czyli świadczenie ustalone na warunkach art. 46 ust. 1 w zw. z art. 29 ustawy. W takiej sytuacji, w przekonaniu Sądu Apelacyjnego należy uznać, że ubezpieczony nie przeszedł na system składki zdefiniowanej i de facto, mimo uzyskania powszechnego wieku emerytalnego, nadal pozostaje w tzw. starym systemie emerytalnym i otrzymuje wcześniejszą emeryturę, a nie emeryturę powszechną. W takim stanie faktycznym, więc nadal zachowuje prawo do ustalania wysokości tego świadczenia wg zasad wyznaczonych art. 51- 56 ustawy, w tym do przeliczenia świadczenia w oparciu o art. 53 ust. 3 i ust. 4 ustawy.

Przedstawiona analiza przepisów, wprost przekłada się na stan faktyczny sprawy. Ubezpieczona urodzona po 31.12.1948 r. otrzymała emeryturę wcześniejszą od 1.05.2009 r. na tzw. starych zasadach, na podstawie art. 46 w zw. z art. 29 ustawy. Następnie wystąpiła z wnioskiem o przyznanie emerytury w związku osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego. Organ na podstawie art. 24, przyznał ubezpieczonej zaliczkę na poczet emerytury, jednak ponieważ emerytura w kwocie zaliczkowej była mniej korzystna, to organ ją zawiesił i kontynuował wypłatę świadczenia ustalonego według dotychczasowych zasad, jak to sam wskazał w decyzji. Z powyższego wynika, że ubezpieczona,

co do zasady nie otrzymała prawa do emerytury w wieku powszechnym, gdyż ta okazała się dla niej świadczeniem niekorzystnym i organ nigdy nie podjął wypłaty tego świadczenia. Zapis decyzji, że przyznano ubezpieczonej emeryturę powszechną, a następnie świadczenie zawieszono, ponieważ jest mniej korzystne niż dotychczasowe, jest pozaprawny. Należy bowiem podkreślić, że przepisu ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie znają instytucji prawnej przyznania i zawieszenia emerytury, jako świadczenia mniej korzystnego. W zaistniałym stanie organ nie mógł zawiesić emerytury, bo nie zostały spełnione warunki z art. 104 ustawy, a tylko ten przepis reguluje przesłanki zawieszenia prawa do emerytury. Zatem należało uznać, że ubezpieczona faktycznie i prawnie, nieprzerwanie pobierała dotychczasową tzw. wcześniejszą emeryturę i nadal zachowuje prawo do ustalania wysokości tego świadczenia wg zasad wyznaczonych art. 51- 56 ustawy, w tym do przeliczenia świadczenia w oparciu o art. 53 ust. 3 i ust. 4 ustawy, co zresztą wprost wynika z treści decyzji organu z 28.04.2015 r. W związku z kontynuowaniem zatrudnienia, ubezpieczona bezspornie przepracowała ponad 30 miesięcy, zatem przysługuje jej prawo do ustalenia na nowo podstawy wymiaru emerytury na zasadach art. 53 ust 4 ustawy emerytalnej.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację organu.

SSA Anna Polak SSA Jolanta Hawryszko SSA Barbara Białecka